

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 91/03

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2003 predbežne prerokoval sťažnosť ŽIAREC, poľnohospodárskeho družstva, Tvrdošín, zastúpeného komerčným právnikom Mgr. I. P., Z., vo veci porušenia základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 10. októbra 2001 sp. zn. 19 Cb 79/01 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2002 sp. zn. 7 Obo 14/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť ŽIAREC, poľnohospodárskeho družstva, Tvrdošín **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2002 doručená sťažnosť ŽIAREC, poľnohospodárskeho družstva, Tvrdošín (ďalej aj sťažovateľ“), zastúpeného komerčným právnikom Mgr. I. P., Z., ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) z 10. októbra 2001 sp. zn. 19 Cb 79/01 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 30. mája 2002 sp. zn. 7 Obo 14/02 .

Sťažovateľ uviedol, že rozsudkom krajského súdu z 10. októbra 2001 sp. zn. 19 Cb 79/01 bol zamietnutý jeho žalobný návrh proti žalovanému Tvrdošínska mliekareň, s. r. o., Vojtaššákova 602, Tvrdošín o vyslovenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia žalovanej obchodnej spoločnosti z 23. novembra 2000.

Podľa sťažovateľa krajský súd zamietol jeho žalobný návrh z dôvodu, že *„Krajský súd v Žiline ustálil, že k zmene spoločenskej zmluvy žalovaného došlo formou podpísania dodatku č. 3 a táto skutočnosť spôsobila zánik účasti sťažovateľa v spoločnosti Tvrdošínska mliekareň, s. r. o. Na tom základe malo dôjsť k tomu, že sťažovateľ stratil dňom 23. 11. 2000 postavenie spoločníka a preto nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Ohľadne námietky sťažovateľa, že jeho účasť v spoločnosti platne nezanikla, pretože dodatok č. 3 nebol podpísaný všetkými spoločníkmi, ktorý majú 100 % hlasov súd ustálil, že síce subjekt ORAVA podielnícke poľnohospodárske družstvo, so sídlom v Nižnej nad Oravou nebol riadnym spoločníkom a teda nebol oprávnený podpísať dodatok č. 3, avšak táto skutočnosť nebola dôvodom na vyhovie žalobe“.*

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd však napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, pričom podľa názoru sťažovateľa *„zmenil odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Žiline tak, že spoločníka Orava podielnícke poľnohospodárske družstvo, IČO: 36 382 175 uznal za spoločníka, pretože predložená zmluva o prevode obchodného podielu zo dňa 9. 4. 1994 nasvedčovala, že jej uzavretím sa tento subjekt mal stať riadnym spoločníkom namiesto subjektu Orava poľnohospodárske podielnícke družstvo Nižná nad Oravou, IČO: 00 191 094. Najvyšší súd nevyhodnotil okolnosti prečo na rozdiel od posudzovania veci Krajským súdom v Žiline uznal uzavretú zmluvu ako aj dodatok č. 3 za perfektné právne úkony. Vôbec nevyhodnotil fakt, že valné zhromaždenie spoločnosti Tvrdošínska mliekareň s. r. o. vôbec nemohlo platne schváliť zmluvu o prevode obchodného podielu zo dňa 9. 4. 1999 medzi družstvami,*

Orava PPD, IČO - 36 382 175 a Orava PPD, IČO - 00 191 094 v zmysle § 115 Obch. zákonníka, pretože schválenie zmluvy o prevode obchodných podielov ani nebolo v programe VZ spoločnosti a ani samotné pozvánky na VZ tento bod programu neuvádzali.

Z uvedeného vyplýva, že schválenie tejto zmluvy sa neopiera o žiadny hodnoverný listinný dôkaz a doteraz nebol požiadaný obchodný register o zmenu spoločníka zo strany konateľov a taktiež nebol vôbec predložený originál zápisnice zo zasadnutia VZ Tvrdošínskej mliekárne zo dňa 30. 3. 1999 (...).

Posúdenie uvedenej otázky má zásadný právny význam na skutočnosť, že sťažovateľ by bol za predpokladu uvoľnenia obchodného podielu v zmysle záveru Krajského súdu v Žiline aj naďalej spoločníkom a to vo vzťahu k uvoľnenému obchodnému podielu družstva, ktoré vstúpilo do konkurzu – ORAVA PPD, IČO 00 191 094. Vzhľadom na túto skutočnosť zo strany súdov bol sťažovateľ ich nesprávnym postupom a chybným posúdením právneho stavu protiprávne pripravený o pozíciu spoločníka vyplývajúcu jednak z dvoch skutočností:

- ním uzavretá zmluva o prevode obchodného podielu s kupujúcim Ing. M. Š. 23. 11. 2001 nemohla byť riadne schválená valným zhromaždením spoločnosti Tvrdošínska mliekareň s. r. o., pretože toto VZ nebolo zvolané v súlade s požiadavkami spoločenskej zmluvy a Obchodného zákonníka*
- z možnosti získať uvoľnený obchodný podiel spoločníka, ktorý vstúpil do konkurzu.*

(...) Postupom Krajského súdu v Žiline ako aj Najvyššieho súdu SR vo vyššie uvedenom konaní bolo žalobcovi odoprené postavenie spoločníka a podnikateľa v Tvrdošínskej mliekárni s. r. o. a to jednak vo vzťahu k neplatne prevádzanému obchodnému podielu na spoločníka Ing. M. Š. podľa zmluvy o prevode obchodného podielu a dodatku č. 3 zo dňa 23. 11. 2002 ako aj vo vzťahu k uvoľnenému obchodnému podielu spoločníka v konkurze.

Zo strany súdov došlo v tomto prípade k porušeniu ústavného práva sťažovateľa podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť v Tvrdošínskej mliekárni s. r. o. podľa čl. 35 Ústavy SR. Popri tom vyššie uvedené súdy nerešpektovali aj skutočnosti, že prebiehalo konanie o dosiahnutie zhody zápisov obchodného registra so skutočným stavom

podľa § 200a/ odst. 2 OSP pri zápise vložke 1935/L., oddiel sro., spoločnosť Tvrdošínska mliekárňa s. r. o., so sídlom v Tvrdošíne, ul. Vojtaššákova 602, IČO: 31 607 331.

Návrhom zo dňa 11. 8. 2001 smerovaným na Okresný súd Žilina, Obchodný register sa Žiarec poľnohospodárske družstvo Tvrdošín domáhalo, aby registrový súd postupom podľa § 200a odst. 2/ OSP zosúladiť pri spoločnosti Tvrdošínska mliekárňa s. r. o., so sídlom v Tvrdošíne, ul. Vojtaššákova 602, IČO: 31 607 331 zápis v obchodnom registri zo skutočným stavom.

Žiarec poľnohospodárske družstvo Tvrdošín poukázalo na nesprávnosť postupu registrového súdu pri povoľovaní zápisu zmien podľa schválenia valného zhromaždenia a dodatku č. 3 na podklade ktorého došlo k zápisu nového spoločníka Tvrdošínskej mliekárne s. r. o., uskutočnila sa zmena spoločenskej zmluvy, schválilo sa zníženie základného imania a prevod obchodných podielov.

Konkrétne pri povoľovaní uvedených zápisov zo strany registrového súdu došlo k pochybeniu, keď súd pripustil zápis prevodu obchodného podielu aj zo subjektu, ktorý preukázateľne nebol riadnym spoločníkom spoločnosti Tvrdošínska mliekárňa s. r. o. a zapísaný do obchodného registra bol len na základe návrhu o zápis zmien zo dňa 14. 11. 1999. Obsahom uvedeného návrhu bolo doplnenie zápisov v obchodnom registri o rodné čísla a IČO spoločníkov. Išlo o subjekt „ORAVA“ podielnícke poľnohospodárske družstvo Nižná, IČO: 36 382 175. Do pozornosti súdu dávame, že navrhovaný zápis zo dňa 14. 11. 1999 uvádzal ako spoločníka: PPD ORAVA so sídlom v Nižnej nad Oravou a IČO 36 382 175 (...).

Vzhľadom na uvedené nebolo vôbec zrejmé na akom právnom základe a akým právnym úkonom došlo k zápisu subjektu „ORAVA“ podielnícke poľnohospodárske družstvo, IČO: 36 382 175 do obchodného registra. Možnosti zániku účasti spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným sú upravené v § 148 a nasl. Obch. zákonníka, pričom z odst. 2 vyplýva, že vyhlásenie konkurzu na majetok spoločníka alebo zamietnutie návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok jeho majetku má rovnaké účinky ako zrušenie jeho účasti v spoločnosti súdom.

V konaní č. 51-24/K 184/99 zo dňa 19. 5. 1999 Krajský súd v Banskej Bystrici vyhlásil na majetok úpadcu – riadneho spoločníka spoločnosti Tvrdošínska mliekárňa s. r. o. konkurz, za správcu konkurznej podstaty ustanovil Mgr. I. P.

Taktiež bolo vytknuté, že Okresný súd Žilina, obchodný register rozhodoval o návrhu na zápis zmien v obchodnom registri na základe uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti Tvrdošínska mliekareň s. r. o. zo dňa 23. 11. 2000, kde boli schvaľované prevody obchodných podielov na spoločníkov – fyzické osoby Ing. D. S. a Ing. M. Š. V uznesení VZ spoločnosti zo dňa 23. 11. 2000 sa neuvádza, že VZ spoločnosti Tvrdošínska mliekareň s. r. o. schválilo aj prevod obchodného podielu spoločníka, MESTO TVRDOŠÍN na nadobúdateľa Ing. M. Š., bytom L.

Vzhľadom na skutočnosť, že nový nadobúdateľ obchodného podielu Mesta Tvrdošín Ing. M. Š. je fyzickou osobou, ktorá nebola doteraz spoločníkom, muselo zmluvu o prevode schváliť VZ spoločnosti Tvrdošínska mliekareň s. r. o.

Ak uznesenie VZ spoločnosti uvedený prevod obchodného podielu neschválilo a ani tento prevod nie je obsahom uznesenia VZ zo dňa 23. 11. 2000, neboli naplnené zákonné požiadavky definované v § 115 odst. 1 a nasl. Obchodného zákonníka a registrový súd nemal bez schválenia VZ navrhovanú zmenu vykonať (...).

Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že postupom Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Žiline bolo porušené jeho ústavné právo v zmysle čl. 46 odst. 1 Ústavy SR – každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. V nadväznosti na to aj ustanovenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Dohovor), konkrétne čl. 6 odst. 1 a – Právo na spravodlivé súdne konanie (...).

Sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že Najvyšší súd SR v konaní č. 7 Obo 14/2002 a Krajský súd v Žiline č. 19 Cb 79/01 nepostupovali pri rozhodovaní spravodlivo a nestranne. Predovšetkým nebol náležité zistený skutkový stav veci, keď napr. Najvyšší súd bez ďalšieho dokazovania ustálil záver, že spoločníkom Tvrdošínskej mliekárne s. r. o. sa stal subjekt Orava podielnícke poľnohospodárske družstvo, IČO: 36 382 175. Najvyšší súd však nebral do úvahy, že nebol predložený doklad, preukazujúci, že zmluva o prevode obchodných podielov bola predložená spoločnosti a že napokon táto ani nebola schválená valným zhromaždením spoločnosti Tvrdošínska mliekareň s. r. o. Práve sťažovateľ predložil dôkaz, že v programe VZ dňa 30. 3. 1999 nebol vôbec zahrnutý bod so schválením tejto zmluvy. Okrem toho prebieha šetrenie orgánov činných v trestnom konaní ohľadne šetrenia, či podaním návrhu konateľa spoločnosti Tvrdošínska mliekareň s. r. o. zo dňa 14.

11. 1999 na Okresný súd Žilina, Obchodný register – na zápis zmien – formou doplnenia IČO: a úmyselného uvedenia IČO iného subjektu so zámerom obísť spoločenskú zmluvu a platné predpisy nebol spáchaný trestný čin. Zároveň poukazujeme aj na stanovisko Okresnej prokuratúry uvedené v liste Pc 2016/O1-38 zo dňa 28. 12. 2001, ktorý konštatuje, že obchodný register nekonal v súlade so zákonom, keď vykonal okrem iného zápis spoločníka ORAVA – PPD, IČO 36 382 175, pretože neboli splnené predpoklady na vykonanie zápisu vyžadované právnymi predpismi.

Najvyšší súd nevyhodnotil zodpovedne skutkový stav veci, nevykonal úplne dokazovanie v zmysle § 117 odst. 1 a nasl. OSP.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujeme, aby Ústavný súd SR vydal tento

N á l e z :

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. 19 Cb 79/01 zo dňa 10. 10. 2001 a rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 7 Obo 14/2002 zo dňa 30. 5. 2002, ktorými bol zamietnutý návrh sťažovateľa na vyslovenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia spoločnosti Tvrdošínska mliekareň s. r. o., sídlo Tvrdošín, Vojtaššákova 602 zo dňa 23. 11. 2002 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa podľa čl. 35 odst. 1 Ústavy SR na podnikanie a uskutočňovanie zárobkovej činnosti.

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. 19 Cb 79/01 zo dňa 10. 10. 2001 a rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 7 Obo 14/2002 zo dňa 30. 5. 2002, ktorými bol zamietnutý návrh sťažovateľa na vyslovenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia spoločnosti Tvrdošínska mliekareň s. r. o., sídlo Tvrdošín, Vojtaššákova 602 zo dňa 23. 11. 2002 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa podľa čl. 46 odst. 1 Ústavy SR a čl. VI odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd napadnuté rozsudky zrušuje a vracia vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01).

Predmetom sťažnosti je tvrdené porušenie práva sťažovateľa podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 10. októbra 2001 sp. zn. 19 Cb 79/01 a postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2002 sp. zn. 7 Obo 14/02.

Sťažovateľ vo svojom podaní na ústavný súd namietal, že *„zo strany súdov bol (...) ich nesprávnym postupom a chybným posúdením právneho stavu protiprávne pripravený o pozíciu spoločníka“*, a tým malo dôjsť k porušeniu jeho ústavného práva podnikateľ, že zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu *„nebol náležite zistený skutkový stav veci“*, najvyšší súd *„nevyhodnotil zodpovedne skutkový stav veci, nevykonal úplne dokazovanie v zmysle § 117 odst. 1 a nasl. OSP“*. Sťažovateľ v podstate žiadal, aby ústavný súd preskúmal vecnú správnosť a právne posúdenie vykonaného dokazovania uvedeného v rozhodnutiach všeobecných súdov.

K námietke porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, ktorý bol kvalifikovane zastúpený pred všeobecnými súdmi, vo svojej sťažnosti neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré obsahuje podrobné odôvodnenie, je postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení práva sťažovateľa na spravodlivý proces, tak ako to tvrdil vo svojej sťažnosti. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu a najvyššieho súdu nestotožňuje, resp. že tieto súdy nevykonali všetky dôkazy, ktorých vykonanie sťažovateľ navrhoval, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces podľa označených článkov ústavy a dohovoru, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K námietke porušenia čl. 35 ods. 1 ústavy

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom

orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a namietanými postupmi a rozhodnutiami všeobecných súdov, osobitne postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2002 sp. zn. 7 Obo 14/02 nie je priama súvislosť už aj vzhľadom na to, že uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu podstata práva sťažovateľa „na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť“ neboli priamo dotknuté, preto bolo potrebné aj v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Okrem toho porušenie práva na podnikanie v zmysle čl. 35 ods. 1 ústavy nemôže nastať rozhodnutím všeobecného súdu, ktorým tento uplatní svoju právomoc spôsobom, ktorý zákon umožňuje. O takýto postup išlo aj v danej veci v prípade krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré zákonom zverenú právomoc preskúmať uznesenia valného zhromaždenia a rozhodnúť o ich platnosti alebo neplatnosti uplatnili spôsobom výslovne upraveným príslušným hmotnoprávnym a procesnoprávnym predpisom.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2003